

XXVII., číslo 4.

Duben 2021

Obsah: K.Bochořák,Sonet, Modlitba posledních dnů (8) Zkouška Božího lidu ve 20.století, J.Dokulil,Pokorně, Profily svatých, kard. Sarah, Jak najít ticho,J.Zahradníček, Z hlubin, S.Sacharov Jsme opuštěni Bohem ? O.Březina, Slyším v duši, kard.Sarah, Budoucnost kněžství, K.Bochořák, Vůle, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kuželý OP, J.Dokulil, Ó lidský živote

SONET NA JMÉNO JOSEF

NEMOCNÉMU SE JEDNOU ZRÁNA ZJEVÍ
ZELENOSTŘÍBRNÝ MONOGRAM.
TO BŘEZEN ZLADIL PRVNÍCH VLÁKEN CÉVY.
ZA OKNO VŠTÝ, JE HO PLNÝ RÁM.

ZMRZLÝ PROUD LOŇSKÉ ŠALMAJE UŽ TAJE, PLYNE NA SKLO,
NEZŘENÉ RUCE MISTRA JE VÁNKU ROZBÍT POMOHOU.
NÁRAZEM JEHO ŠIROČINY O ZEM PRÁSKLO —
A NEMOCNÝ JE NA NOHOU!

UŽ OKNEM V ZÁŘI JEHO PATRON VCHÁZÍ,
V MOHUTNÉM DECHU NĚHU KOPRETIN,
V UZLÍKU NESE PŘEMOŽENÉ MRAZY.

ZÁVAN CYPŘIŠŮ S NÍM VPADL DO SVĚTNICE.
NA ZDI U LOŽE SE ZMĚNIL V ZLATÝ STÍN,
A MLÁDENCOVI PROHŘÁL ZIMNÍ LÍCE.

Klement Bochořák

+++

MODLITBA POSLEDNÍCH DNŮ (8)

Jako člověk máš pozvání stát se Božím dítětem. Proto jsi především tvor, člověk Boží obraz, a patříš Stvořiteli. Teprve pak jsi umělec či technik. Tak je mravnost a náboženství hlavním činitelem tvého umění. Tím není nijak omezena svoboda tvé umělecké tvorby. To však neznamená, že každé umění muselo mít jenom náboženský nebo mravní smysl.

Copak může být každý umělcem? Málokdo je povolán být umělcem ve zvláštním slova smyslu. Avšak ať jsi umělec nebo ne, podle slov Geneze je ti svěřen úkol být tvůrcem vlastního života, a tak z něj v jistém smyslu vytvořit umělecké dílo.

Když jako umělec ztvárňuješ mistrovské dílo, tak je nejen "povoláváš k životu", ale určitým způsobem skrze ně "odhaluješ svou vlastní osobnost". A svým dílem "mluví a spojuje se s ostatními". (List sv. Jana Pavla II. umělcům ze 4.4. 1999, čl.2)

Umění ti sice může usnadňovat duchovní a mravní život, ale přirozeně ho samo sebou nezaručuje. Bezprostředním poselstvím umění je krása. To, že umění působí krásně, vede často k vyřazování umění z praktických, užitkových souvislostí. To však neznamená, že by krása nutně musela vylučovat svou praktickou užitečnost. Jenže to pak už přesahuje oblast umění. Vlastní působení umění je vyvolávání zážitku krásy. Napřed to vzbuzuje zážitek krásy v tobě jako umělci. Tento zážitek krásy je doprovázen radostí z tvůrčí činnosti a ze zpětného vnímání zdařilého díla, případně z uvolnění napětí. Později to vzbuzuje zážitek krásy u tebe jako příjemce díla, který je vnímáš, a může tě povzbudit k podobné zkušenosti.

Jako umělec však nejsi pouze umělcem, zrovna tak, jako ani jako příjemce díla nejsi pouze uživatelem umění. Také jako umělec zůstáváš člověkem a tvorem Božím.

Co z toho pro mě vyplývá? Především tvůj závazek jako člověka přičiňovat se o zdokonalení sebe a ostatních bližních, a také tvůj závazek jako tvora sloužit svému Stvořiteli.

Co moje lidství a stvořenost znamená pro moje umění?

Abys jako člověk přispěl svým dílem ke sblížení lidí navzájem a k jejich zdokonalení. A dále, abys jako tvor přispěl svým dílem k odhalení a znázornění svrchované Krásy Boží.

Tak tvé umění jako podmínka usnadňuje zdokonalení lidí, kteří tvé dílo přijímají, aniž by to muselo být nutně naplněno moralizujícím obsahem. Zrovna tak umění usnadňuje chválu Boží, aniž by nutně muselo mít otevřeně náboženský námět. Stačí, je-li správně vytvořeno v řádu krásy.

Okolnost, že tvoje umění oslavuje Boha a působí duchovní a

mravní povznesení lidí, spočívá na víceznačnosti nějakého umění. Tak jisté umění v tobě jako příjemci vzbuzuje víceznačnou odezvu, a zvláštní rozčlenění tvého vnímání a prožívání víceznačnosti díla. To je dáno i úrovní a zvláštností tvé obrazotvornosti.

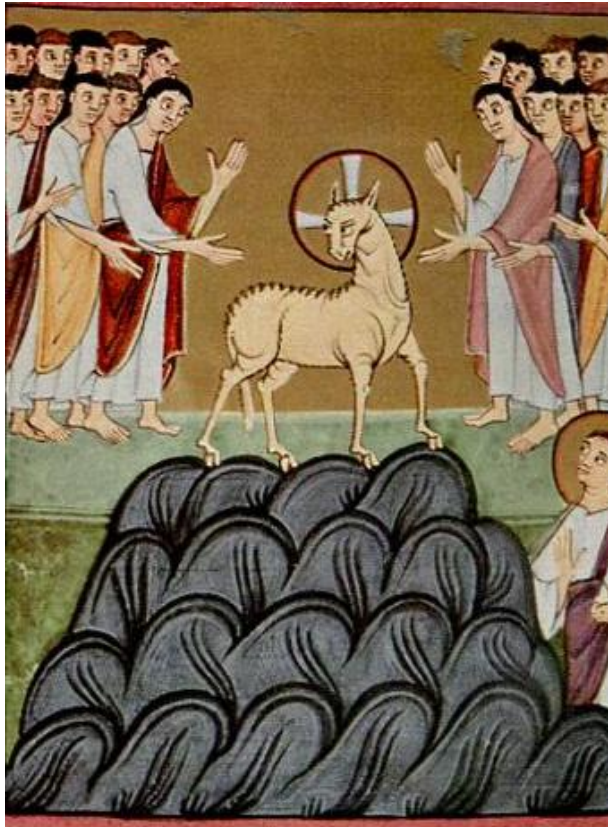
Náboženské působení krásného díla je ze strany tebe jako příjemce díla podmíněno pohotovostí tvého ducha k umocňování estetického zážitku tak, že vede až k překonání hranic krásna. Třebaže je daný zážitek podnícen krásou umění, ty jako příjemce se na tento krásný zážitek neomezuješ. Užíváš ho jako „odrazový můstek“ k prohloubenému zážitku. V tom pak vykračuješ za hranice krásna. Pohotovost k zakoušení přirozené krásy snadno prohlubovanému přechodem za hranice této krásy, může být také záměrně podnícena začleněním daných děl do zvláštních souvislostí. To začlenění díla může být prostorové, jako umístění v chrámu a časové, jako provozování při bohoslužbách. Také to začlenění díla může být zaměřeno pomocí zvláštní situace, která podporuje soustředění tvé pozornosti především na duchovní význam díla, a odvedení tvé pozornosti od vnímání a prožívání smyslové stránky díla. Potom snáze prožíváš nějaké dílo jako krásné a zároveň náboženské nejen proto, že v duchovní podstatě je každé dílo lidského tvora oslavou Stvořitele, nýbrž také proto, že je ti jako připravenému příjemci je objektivně v nějaké míře usnadněno prožívat dílo jako umělecké dílo náboženské; dále pak i proto, že s dílem přicházíš do styku jako ten, kdo je vlivem Božího Slova povznesen nad přirozenou stránku daného umění, takže neulpíváš v jeho umělcem vytvořené přirozené krásě, která je vždy jen symbolem krásy dokonalé, nadpřirozené.

Zdaleka ne všechno, co znázorňuje náboženské náměty, je skutečně plně náboženským uměním, totiž uměním sloužícím při bohoslužbě. Plně náboženské je to dílo, jehož námět i ztvárnění vykazují ducha zbožnosti. Obraz Ukřižovaného není jen znázornění události. Je také prostředek, jak působit na tebe přímo, beze slov, jak v tobě podnítit náboženský zážitek. Naproti tomu různé obrazy cudných Zuzan, Adama a Evy, Posledních soudů atd. nejsou použitelné pro bohoslužbu, pokud hledají účinnost svého působení výhradně v smyslové krásě tvarů a barev. Okolnost, že nějaké dílo zjevně náboženské nebo jenom s náboženským názvem je zařazováno do výstavní síně ještě neznamená, že je lze přijmout do posvátného prostoru chrámu. Výstavy umění však přirozeně usnadňují veřejné uplatnění snaživých talentů. Nenuceně přivádějí do styku umělce s obecností a poskytují nejen výběr

uměleckých děl, použitelných v posvátném prostoru chrámu, ale také výběr děl, které mají náboženský ráz, aniž usilují o účast v posvátném prostoru chrámu, a konečně i děl, které případně nemají ani navenek zřejmý náboženský ráz.

V dílech řady současných umělců můžeš sledovat různé příklady samostatného, originálního výtvarného podání scén z Písma svatého.

Už to, že se tito tvůrci vymaňují z umělecké tradice, je známka osobitého vztahu k Božímu Slovu. Tak se ustaluje nové podání. Přitom však nezapomínej, že jedním z důležitých rysů chrámového umění je zachovávání návaznosti s dosavadním podáním. Čím více se nábožensky zaměřené dílo blíží k Božímu domu a v samotném chrámu k jeho středu - k obětnímu stolu a Nejsvětější Svátosti, tím

méně může jeho dosavadní krásné podání podléhat změnám.

*8) Zj 14,1-5: 1
A viděl jsem, hle,
Beránek stál na
hoře Sión a s ním
sto čtyřicet čtyři
tisíce těch, kdo
mají na čele
napsáno jméno
jeho i jméno jeho
Otce.*

*2 A slyšel
jsem hlas z nebe
jako hukot
množství vod a
jako zvuk
mocného hřmění;
a znělo to, jako
když hudebníci
rozezvučí své*

nástroje.

3 Zpívali novou píseň před trůnem, před těmi čtyřmi bytostmi a před starci. Nikdo nebyl schopen naučit se té písni, než těch sto čtyřicet čtyři tisíce z obyvatel země, kteří byli vykoupeni.

4 To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi.

5 Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony.

Beránkův soud: Beránek stojí na vyvýšeném šedém nakupeném místě a po obou stranách vedle něho stojí zástupy postav v bělostném rouchu, které ukazují na Beránka. Jenom ti, kterým se dostalo milosti, smí rozumět této chvále Beránkově a osvojit si ji. Je to chvála znějící opojně i mocně jako řeč lásky. To je povzbuzení pro tebe, kdo kráčíš světem, protože už dnes můžeš mít účast na této Boží velebnosti, když následuješ Beránka láskou k Pravdě. Nikdo nemá větší lásku, než ty, kdo svůj život obětuješ pro své milované.

(Desátek: který byl pro tebe trním korunován)

+++

ZKOUŠKA BOŽÍHO LIDU VE 20.STOLETÍ

Přes tvrdé podmínky, jakým byl Boží lid v Rusku vystaven od časů Petra Velikého, se Církev s tímto stavem neztotožnila. Dvacáté století začalo ve znamení úsilí o osvobození Círky z nadvlády carství. To vyvrcholilo únorovou revolucí 1917. Tehdy na chvíli končí závislost Círky na carské vládě. Kratičké období svobody Círky bylo přerušeno bolševickým převratem. Bolševici začali stíhat věřící.

Patriarcha Tichon vydal poselství: „*Varuji vás všechny, věřící pravoslavné Círky Kristovy, nevstupujte s těmito vyvrheli lidského rodu do styku.*“ Vyzýval ovšem k umírněnosti ty, kdo se pokusili odpovídat násilím na násilí. Ti, kdo obviňovali Tichona kvůli jeho umírněnosti ze zrady, podněcovali rozkol.

Solženicyn uvádí: „*Proticírkevní propaganda bolševiků, která přerostla do otevřeného pronásledování náboženství, posílila v pravoslavné církvi zaměření ke katolicismu, který pronikl na povrch během krátkého období náboženské svobody po únoru 1917.*

Bolševici uspořádaly dva monstrprocesy, končící tresty smrti: v Moskvě s patr.Tichonem, Petrohradě s metr.Venjaminem. Za velkými rybami následovala hejna malých rybiček, vyšší kněží, mniši, diakonové, o nichž se v novinách nepsalo.

Bolševici se snažili vymýtit v SSSR náboženství zatýkáním pravoslavných věřících. Tvrdilo se však, že jsou zatýkáni a vězněni nikoli za svou víru, ale za veřejné šíření náboženského přesvědčení a za výchovu dětí v tomto duchu. Za náboženství se dávalo všem 10

let“ (A.Solženicyn, Souostroví Gulag, I.kniha, díl 1-2/,42-43, Curych 1974 Konfrontace).

Navzdory otřesům tradičních projevů zbožnosti v SSSR nebyla víra vyhlazena, zvláště na vesnici. Koncem 20.let XX.stol. tam zůstalo 10 milionů ve srovnání s více než 147 mil.v roce 1926 (E.Jaroslavskij, II.všeruský sjezd nevěřících, Viz: Protiv religii i cerkvi, 111,412, 1935)

Během II.světové války však byl protináboženský teror v SSSR zastaven. Svatá Rus ze sebe vydala silné divize pro záchranu Stalingradu a k dosažení vítězství nad německým nacismem. Po válce zneužívali bolševici ruskou Církev jako prostředek komunistického pronikání do světa. Měla získávat pravoslavné církve ve světě pod kontrolu Církve ruské.

Tradiční projevy zbožnosti však tvořily v „ruském moří“ menší, viditelnou část Církve, protože nové mohutné projevy zbožnosti se utvářely zvláště v nelidských podmínkách soustavy táborů. Vlastně to byly ty původní projevy zbožnosti, jaké se projevovaly v prvních staletích po Kristu. T.Bahounek OP

+++

DOKORNĚ

TISÍCKRÁT DORAŽEN USMÍVEJ SE ŠTASTNĚ
A V SRDCI SVÉM BUĎ JAKO ZÁHON PROST:
ZNÁŠ SLUNCE ŽEH A KONEV VEČERU
A ČERVNA HOROUČNOST!

TISÍCKRÁT PŘESLECHNUT DROZD SE K PÍSNI VRACÍ
VE VŘELÉM TICHU LIP ZAS ROZPOZNAV SVŮJ DEN;
KRAJ S ROŽCŮ MÍRNOSTÍ KOL PRUDCE ZNÍ,
JE ZLATEM ZATOPEN.

TISÍCKRÁT DOKOŘEN VRAŤ SE K BRÁZDÁM DUŠE
A VDÝCHNI HLUBOCE SNŮ VŮNI KOŘENNOU:
V KVĚT HEŘMÁNKU JE NEBE NAMÍCHÁNO
SVOU ŠTÁVOU VZNEŠENOU.

Jan Dokulil

+++

PROFILY SVÁTÝCH

Otče Jiří, jaké byly původní projevy křesťanské zbožnosti z vašeho hlediska, jako archeologa? –

Podívej, Tomášku, to máš stavitelství, hroby, malby a nápisy, vysvětluje otec Jiří Maria Veselý OP.

Jak je to se stavitelstvím? V jakém smyslu bylo křesťanské?

„V Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany“ /Sk 11,26/. V Césareji odpovídá král Agrippa Pavlovi: *Málem jsi mne*

přesvědčil, abych se stal křesťanem /26,28/. Petr píše: „Ale trpí-li někdo proto, že je křesťan, ať se kvůli tomu studem nečervená“

/1Petr 4,16/.
Prvokřesťanské
budovy
náboženského

rázu jsou ty, kterých užíval sám Kristus, jeho učedníci a jeho prvotní církev.

Šlo tedy především o místa pro „večeři“: agapé- eucharistii?

Přesně tak. Sicharská Samaritánka se ptá Spasitele: „*Naši otcové se klaněli na této hoře a vy říkáte, že místo, kde se máme klanět Bohu, je v Jeruzalémě...*“ *Kristus odpovídá: „Věř mi, ženo, přijde hodina, kdy se nebudete klanět Otci ani na této hoře, ani v Jeruzalémě,... Přijde hodina a už nastává, kdy opravdoví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a pravdě. Takoví jsou totiž ti, které Otec hledá jako své ctitele. Bůh je duch a ti, kteří se mu klanějí, mají se klanět v duchu a pravdě“* /Jan 4,20-24/.

Židé farizejsky a fanaticky uzavřeli uctívání Boha, a tedy skoro i Boha samého, do určitého času a místa /sobota, jeruzalémský „chrám“/. Se stejnou omezeností /podle Ježíše: z nepochopení/ vymezili Samaritáni pro obřady svatou horu Garizim blízko Jakubovy studny.

Ježíš však začíná novou bohoslužbu. Ta je osvícena Pravdou, prochnuta Duchem a osvobozena ode všeho fanatismu vázaného

na určitou zemi /určité místo/. Prostě je založena na duchovním uctívání a na všeobecné lásce k Bohu a člověku. Snad proto sám Ježíš kázal i na otevřených místech nebo v chrámovém loubí. Modlil se nejen v chrámu a synagogách /Lk 4,17/, nýbrž také o samotě. Napomínal učedníky, aby se modlili stále a kdekoliv. Ale pro podstatné chvíle také Ježíš volí určitý čas a určité místo: např. pro začátek svého pozemského poslání, tj. pro ukončení „Staré Úmluvy“ a započetí „Úmluvy Nové“.

Při zahájení svého poslání Ježíš o sobě prohlásil, že je slíbený Mesiáš a synagogu a sobotu zvolil podle Starého Zákona. Přišel do Nazareta, kde byl vychován a podle svého zvyku vstoupil v sobotu do synagogy a vstal a ujal se čtení. Dali mu svitek proroka Izaiáše; a když jej otevřel, našel místo, kde je psáno: *„Duch Páně je nade mnou, neboť on mne posvětil, abych zvěstoval chudým dobrou zvěst; poslal mě hlásat uvězněným svobodu a slepým navrácení zraku, utlačovaným osvobození a vyhlásit čas milosti Páně a den odměny... Dnes se toto Písmo naplnilo.“* /Lk 4,16-21/.

Když chtěl skončit dobu čekání, a skutečně zahájit čas Boží milosti, tedy k tomu zvolil večeřadlo a velikonoce.

A tady nám může archeologie poskytnout mnoho zajímavých a užitečných podrobností. Pro Ježíšovo „Umírání“ je zvoleno místo „extra castra“, „mimo město“, a to podle židovských i římských zákonů, ale i proto, aby vynesl smrt a hřích, mimo město živých, na pole smrti: „Těla zvířat“ totiž, jejichž krev je přinášena velebně do svatostánku jako oběť za hříchy, skutečně byla spalována mimo Tábor - „extra castra“. Proto také Ježíš, aby svůj národ posvětil vlastní krví, trpěl za branou města- „extra portam“. Vyjděme tedy i my ven z našich hradeb - „extra castra“ - jděme k Němu a snášeje urážky spolu s Ním“ /Žd 13,11-13/.

Když však Ježíš chce sám sebe darovat jako „život“, tak to učiní „ve městě“, v rámci lidského života, při hostině ve večeřadle a promění tuto poslední pozemskou večeři v první „Agapé Věčného Království“, v první eucharistickou oběť lásky, v první kněžské a biskupské svěcení, v první svátostné přijímání křesťanského velikonočního tajemství.

Toto první bohoslužebné shromáždění má přesné datum: rok 785 od založení Říma, 33. rok po narození Kristově, 12. dne měsíce nisanu, za vlády Tiberia Claudia Nerona.

Archeologické bádání zajímá i popis samotné „večeře“, jak ji zaznamenali Matouš 26,17-19; Marek 14,12-17; Lukáš 22,7-13. *„Kde ti máme připravit velikonoční večeři?“* ptají se apoštolové. Podle Matouše a Marka Spasitel apoštolům přikazuje: *„Ite in*

civitate -jděte do města... „ Podle Marka a Lukáše tam cestou apoštolově potkávají člověka nesoucího nádobu s vodou; mají jít za ním, vstoupit s ním do domu, a požádat pána domu -“*dicite domino domus*“- slovy: „*Mistr se ptá: Kde je mé večeřadlo, abych tam mohl jíst se svými učedníky velikonočního beránka?*“ Podle Marka: „...on vám ukáže velkou místnost v horním patře s koberci a polštáři, už připravenou, a tam pro nás přichystejte večeři /v.15/. Podle Lukáše: „*velkou místnost s koberci*“ na nichž se při večeři leželo.

Kdo byl, otče Jiří, tím pánem domu? Neznámý, tajný Ježíšův přítel?

Zdá se, že ano.

Ježíš se ptá: „Kde je moje síň?“ Myslíte, že byli už domluveni?

Nevím. Každopádně to nebyl jen soukromý majitel, ale i člověk odpovědný před římským zákonem za to, co v domě je a co se v něm děje. Jeho jméno bylo u vchodu do domu, vyryté do dřevěné nebo kamenné tabulky.

Soukromé římské domy se dělily do dvou tříd: Jedny byly výlučně soukromé, tj. určené výhradně pro majitele a jeho rodinu; počet a rozměry pokojů a síní odpovídal přesně požadavkům „domu“ užívaného členy „rodiny“. Byl to jednoduše „dům“: domus.

Avšak podle evangelijního popisu byla pro Pána a apoštoly připravena velká, vysoká síň, tedy večeřadlo, které přesahovalo potřeby soukromé rodiny. Víme, že byly takové domy s podobnými síněmi: jmenovaly se „domus insula“ - dům ostrůvek.

Majitel je pronajímal a pro sebe si ponechával přízemí. Byly to velké, i vícepatrové domy a do jednotlivých pater vedla obvykle vnější schodiště. Rozlehlé místnosti byly zařízeny ve východním duchu /koberce, polštáře/ a sloužily buď pro velká, slavnostní shromáždění, nebo pro cestující. Jak Marek, tak Lukáš užívají řeckého výrazu „anagaion“, který označuje místnost, k níž se stoupá /ana/. tedy místnost v horních patrech, příznačných pro domus- insula.

Tyto domus - insulae /domy- ostrovy / byly buď ojedinelé budovy /jaké ti ukáží třeba v Ostii/. nebo tvořily souvislý celek budov s byty a místnostmi /jako jsou v Pompejích/, často bez předsíně /atria/, podobny velikým hotelům /“palácům“, „činžákům“/ našich dnešních měst. Od soukromých blízkých domů byly odděleny, třeba jen úzkým prostorem uličkou /angiportus, viculus/, kterou se mohlo procházet /. Tak můžeš v Římě sledovat prostor mezi „Sv.Klementem“ a Mitreem/.

„Ostrůvky“ byly obyčejně až za okázalými paláci patriciů, čistě ukulizeny a přístupné těm, kteří si potřebovali najmout místnost.

Tak můžeš vidět třeba odstupňování v Pompejích: regio - insula-domus: čtvrť /rajón/, ostrůvek, dům. Síň pro velká shromáždění a hostiny se jmenovala „coenaculum“ /večeřadlo/, ale tento termín později označoval jakoukoliv místnost v horních patrech. Jméno „insula“- ostrov - bylo snad zvoleno i jako označení místa, kde se lze nakrátko zastavit a oddechnout si od bouřlivého pohybu vlnícího se moře města, i od útrap cesty: místa pro chudé, cestující, vykořeněné, bezdomovce...

První budova tohoto bohoslužebného obřadu, „svatyňka“, kterou Ježíš zvolil pro svou „první mši“, pro své první velekněžské biskupské svěcení, jako první „koncelebraci a eucharistické společenství“ - byl „ostrůvek“ - „domus - insula“ a v něm „večeřadlo“, rozlehlé, vysoké, důstojně připravené. Zde tedy sám Ježíš projevil první velikonoční tajemství vykoupení: „*Vroucně jsem si přál jít s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět*“ /Lk 22,15/: abych dal novou naději mnohým, tj. nejen několika...

Ježíš podal Bohu jako nejvyšší projev úcty, svou krev, a lidstvu nejvyšší dar: odpuštění, milost, milosrdenství; v nejlidštějším prostředí, při hostině s přáteli; a způsobem běžným v duchu svého času, totiž v domě - ostrovu, jež bychom mohli nazvat „přechodným místem“, ale i místem přechodu z okamžitého do věčného, z lidského do božského, z hříchu do milosti, ze zoufalství k naději. Učinili to však důstojně: místnost byla velká, ozdobená... a v Troadě: „*Ve večeřadle, kde byli shromážděni, bylo mnoho lamp*“ /Sk 20,8/. Byl to pravděpodobně dům, který patřil Marii, mamince evangelisty Marka-Jana. Ten totiž popisuje přípravu a průběh eucharistické večeře do zajímavých podrobností, o nichž nemluví např. Matouš ani Lukáš. Když anděl vyvedl Petra v Jeruzalémě z vězení. Petr napřed myslel, že má zjevení, či sen. Ale když „přišel k sobě“, řekl: „Teď vím najisto, že Pán poslal svého anděla a ten mě vytrhl z rukou Herodovi. Pak rozvážil své postavení a zamířil k domu Marie. Byla to matka Jana, kterému říkali též Marek. Bylo tam shromážděno mnoho věřících a modlili se. . Po překonání úžasu vyšel ven a odebral se na jiné místo /Sk 12/. Zdá se, že do Antiochie a pak do Říma. Bylo to v letech 41-44 po Kr.

Mariin dům byl - zdá se - trvalým místem pobytu Pána Ježíše v Jeruzalémě. Tam se uchýlili apoštolové a ženy s Marií po návratu z Olivové hory a čekali na Ducha Svatého v hořejší

místnosti /Sk 1,9-14/. K tomu domu patřila asi i zahrada, známá Jidášovi jako místo pravidelného pobytu Ježíše, kde ho jistě najde a zrazuje Jidáš po poslední večeři. Tam byl Jan-Marek tedy doma a sledoval zatčeného Ježíše a stěží unikl strážím, když vyklouzl z lněného plátna, které nechal vojákům v ruku a nahý uprchl /Mk 14,51-52/. Šlo tedy patrně o dům Mariin, soukromý, ale poschodový, pro pravidelný pobyt Ježíšův, pro večeři, pro očekávání Svatého Ducha, pro zjevování se apoštolům ?...pro Letnice?

Jan-Marek, opustil matku i dům a přišel k Petrovi do Říma, napsal evangelium podle Petrova kázání a vlastních zážitků jako první písemné dějiny začátků, ale i podstaty spásy. Pavel přišel do Říma až kolem roku 60, a viděl umírat jako mučedníky nesmírné množství Petrových a Markových žáků. (Z rozhovorů s otcem J.M.Veselým OP zaznamenal Tomáš Bahounek OP)

+++

JAK NAJÍT TICHO

Kardinál Sarah se ptá: Jak dnes v přetechnizovaném a přepracovaném světě najít ticho? Hluk unavuje; máme pocit, že ticho se stalo nedosažitelnou oázou. Kolik lidí je nuceno pracovat ve vřavě, která v nich vyvolává úzkost a odlidšťuje je? Z měst se stalo lomozící peklo, které není útoků hluku ušetřeno ani v noci.

Postmoderní člověk bez hluku upadá do hluchého, trýznivého nepokoje. Je zvyklý na neustálou zvukovou kulisu, z níž se mu dělá zle, ale která uklidňuje.

Bez hluku je člověk horečnatý, rozrušený, ztracený. Hluk mu dává pocit bezpečí, jako droga, na níž začal být závislý. Vyvolává dojem večírku, ale je to vír, který zabraňuje dívat se druhému do očí. Stává se uklidňujícím prostředkem, sedativem, injekcí morfinu, druhem snu, neurčitým sněním v bdělém stavu. Je však nebezpečným, iluzorním lékem, dábelskou lží, která člověku umožňuje unikat konfrontaci s vlastní vnitřní prázdnotou. Probuzení musí být nutně kruté.

Žijeme v horečce z pohybu a z činnosti. Zlo není jen v organizaci moderního života, ve chvatu, který vnucuje našim gestům, v rychlosti a jednoduchosti, s nimiž zajišťuje naše přesuny z místa na místo. Hlubší zlo se nachází v horečnatosti a nervozitě temperamentů. Už nedokážeme čekat ani mlčet. Nicméně se zdá, že ticho a samotu hledáme. Opouštíme známé prostředí kvůli

hledání nových horizontů, jiné atmosféry. Obvykle jen kvůli tomu, abychom se rozptýlili novými dojmy.

Zvuky a vášně nás odcizují sobě samým, zatímco ticho vždy nutí člověka, aby si kladl otázky o životě...

Lidstvo musí zahájit nějakou formu odporu. Co se stane z našeho světa, jestliže nebude znovu vyhledávat prostory ticha? Vnitřní odpočinek a harmonie se mohou odehrávat jedině v tichu. Bez ticha neexistuje život. Největší tajemství světa se rodí a rozvíjejí v tichu. Jak se vyvíjí příroda? V největší tichosti. Strom raší v tichu, vodní zdroje proudí nejprve v tichu země. Slunce, které vychází nad zemí, oslnivé a velkolepé, nás zahřívá v tichosti. Co je mimořádné, je vždy tiché.

Dítě roste v tichu lůna své matky. Když kojeneček spí v kolébce, rodiče se na něj rádi tiše dívají, aby se nevzbudil; o této podívané je možné rozjímat jen v tichosti, v úžasu nad tajemstvím člověka v jeho původní čistotě...

Umění je plodem ticha. Jak jinak než v tichu lze přemítat nad obrazem či sochou, nad krásou barev a dokonalostí tvaru? Velké hudbě se naslouchá v tichu. Úžas, obdiv a ticho se k sobě hodí. Vulgární a nevkusná hudba se provozuje s lomozem, řvaním, rámusem, dábelským, vysilujícím vřením. Taková hudba se neposlouchá: ohlušuje, opíjí prázdnotou, zmatkem a beznadějí. (Robert kard.Sarah, Ticho proti hluku světa)

+++

Z HLUBIN

ÚTRŽKY STÍNŮ A TROSKY SVĚTLA
 UTONOU VE MNĚ A TVÁŘ MI ZMĚNÍ
 A OD OBLAK JEŽ ČELO MOJE HNĚTLA
 JSEM SNÁŠEL SLADKÉ ZNÁSILNĚNÍ

TMA KOŘENŮ A DHEŇ DNÍ S VÍNEM
 A KAŽDÝM ZRNKEM NEBE MĚ PROSVĚTLUJE
 Z ÚST VYCHÁZÍ MI SVĚTLO SLOV VŠAK ČÍMSI VINEN
 POKLESÁM DO TMY A TMA MĚ ZAHALUJE

TMA NA MNE DOPADÁ A NA DOSAH SE TRÝPÍ
 KOUZELNÉ OBZORY MÁ KREV JIM ODPOVÍDÁ
 PROČ PŘES TEN SLADCE VYKROVENÝ JÍTI
 STRACH Z ANDĚLŮ MI VŽDYCKY ZAPOVÍDÁ?

ODVRÁCEN DO DĚTSTVÍ A ODVYKAJE ŠTĚSTÍ
 POD KROKY VLNU TMY A SVĚTLEM PORANĚNÝ
 JDU V HOŘKOST RADOSTI A V SLADKOST PO BOLESTI
 OBOJÍM PŘIPOUTÁN OBOJÍM PROSTOUPENÝ

Jan Zahradníček

+++

JSME OPUŠTĚNI BOHEM ?

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ Sofronij Sacharov uvádí: Blahoslavení jsou proto, že zároveň s poznáním naší bídý k nám shůry přichází síla, která nám umožňuje vystoupit k Bohu. Bez tohoto poznání nelze směřovat k Nejvyššímu. Namyšlenost je příznakem pádu. Tím, že se stále vystavujeme soudu Božích přikázání, se v nás prohlubuje pocit vzdálení od Boha, stejně jako hlouběji chápeme, že kořen veškerého zla spočívá v pýše. Ta je protivnicí Boží a opakem Boží lásky. Skrze ni se lidé stali otroky rozkladu. Abychom se v Bohu obrodili a vrátili se k duchovní kráse z počátku stvoření, musíme se řídit učením evangelia. Jen pevná víra, že Kristus je všemohoucí Bůh, nám pomůže udržet se „na pevné skále jeho přikázání“. Tehdy je sváděn těžký boj se vším, co jsme získali ve svém pádu. Víra, že Kristus je jediný pravý Spasitel člověka, nám nedovolí od něho odpadnout, když nastane nečekaný a nepředvídatelný proces našeho očišťování od množství hříchů. Apoštolově nám zvěstovali, co slyšeli a poznali od samotného Pána, Otcové naší Církve s neuvěřitelným úsilím zachovali vše, co nám přikázal Bůh, a předali nám své neocenitelné zkušenosti a znalosti. Díky apoštolům a Otcům jsme dospěli k poznání tajemství cest spásy. Tyto neviditelné cesty ční nad závratnými propastmi. Aby nás z nich nestrhly žádné bouře a neuvrhly nás do temných propastí, není, znovu opakuji, jiné moci a jiného rozumu než nezlomná víra v Krista-Boha. „A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra“

Přejdou nyní, nakolik jsem schop, k popisu tohoto tajemství. Přikázání nás staví tváří v tvář Absolutnímu Bytí. Veškeré naše pokusy zachovávat přikázání nevyhnutelně selhávají a odhaluje se tak naše naprostá nezpůsobilost kráčet po této cestě. Odkrýváme v sobě takové zvraty mysli a vášně srdce, které nás zabíjejí. Strach z odpadnutí od Boha, v něhož jsme uvěřili, je velký. Nepochybně se nám svírá srdce z nás samých. Vše, co jsme dříve považovali za své bohatství, odhazujeme a zbavujeme se toho - našich pozemských pout, poznání, a dokonce i vůle. Stáváme se tak

chudými a zakoušíme stav „kenose“. Naše nejtěžší zkouška samozřejmě spočívá v tom, že navzdory krajnímu úsilí zůstat věrni Bohu prožíváme období, kdy nás Bůh opouští. Když se spojí duchovní chudoba s bolestí z opuštění Bohem, uvrhuje nás to do zoufalství a připadá nám, že na nás byla uvržena nějaká strašlivá kletba. Tehdy můžeme trpět na všech úrovních své existence - na duchu, na mysli, v srdci i na těle. Právě v takových okamžicích vyvstane před naším duchem v celé své skutečné tragičnosti biblické zjevení o pádu člověka a víra v Kristovu lásku nás podněcuje k co možná nejhlubšímu pokání. Čím hlubší je naše pokání, tím jasněji se před námi odhalují hlubiny našeho pádu, které nám byly dříve skryté. Zřetelně poznáváme beznadějnost své situace a začínáme nenávidět sami sebe takové, jací jsme.

Tento druh kenose či pokory není dosažitelný lidským úsilím. Je to dar od Boha-Spasitele, milost pokání pro odpuštění hříchů. Nechápeme, jak v nás působí, ale přesto se jeho mocí stáváme nicotnými a je nám úzko: Bůh s námi není. On, náš jediný cíl a láska, se před námi skryl.

Takto probíhá naše očišťování od „prokletého dědictví a takto do nás postupně proniká již nová nestvořená energie, skrze niž se podílíme na Božském bytí. Pak přichází Boží světlo a obejmě nás. Duch Pravdy, který vychází z Otce a spočívá v Synu, sestupuje do našeho srdce jako Utěšitel: „Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.“

Když se vracíme do stavu nicoty, stáváme se „materiálem“ vhodným pro činnost našeho Boha. Toto tajemství nám odhalil on a nikdo jiný. Když se odevzdáváme do jeho svatých rukou, zakoušíme na sobě jeho tvůrčí proces a poznáváme, jak nás vše, co sesílá, přesahuje. A je to něco, co naše mysl nespatriła a nevstoupilo nám to do srdce. A údiv z něj nebere konce. Ach, jak zná člověka! Pouze ten, kdo nás stvořil, může tak dobře znát naše možnosti. Hledám způsob jak vyjádřit tajemství, které lidé ztratili. Prosím Boha, aby mi dal správná slova. Prosím náhodného čtenáře: Nemysli na mne, bezvýznamného, ale sleduj jen podstatu věci. Nebyl jsem to já, kdo vymyslel toto učení, ale bylo mi předáno Božím sestoupením skrze jeho vyvoleného. Nesnažím se rozluštit paradox, proč to padlo právě na mne. Byl jsem přiveden k úpatí velkého tajemství a ohromila mne jeho velebnost. Neexistuje způsob, jak náležitě opěvovat dokonalost Krista-Boha.

„Když někdo přichází ke mně a neznenávidí ... i samotný svůj život, nemůže být mým učedníkem.“ Když se v našem nitru objeví tato svatá „nenávisť“, přiblíží se i zření tohoto svatého

tajemství. Kdo dostal toto hrozné požehnání, začíná poznávat „jediného pravého Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista“, a vstupuje na práh neotřesitelného království. Překrásný popis cesty naší spásy nacházíme ve 12. kapitole listu apoštola Pavla k Židům:

„Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?“ Pán, díky němuž jsem v mládí s dětskou prostotou hleděl na jeho světlo, dopustil, abych prožil pád podobný Adamově pádu. Neopustil mne však docela, ale dal mi pochopit, kam jsem se od něho vzdálil. Zároveň na mne v proudech mých slz vylil milost zdrcení nad tím, co jsem učinil. Zpočátku jsem učení svatých otců-asketů vůbec neznal. To, co se se mnou dělo, mne ve všem převyšovalo, a já, ignorant, jsem sténal lítostí, protože jsem věděl, že nejsem hoden odpuštění. Zcela mne pohlcovala touha po Otcí, a to natolik, že když se ve mně zapálený plamen měnil ve světlo, nedokázal jsem tento dar vnímat a stále mne neopouštělo sebeodsouzení do „pekelné temnoty“. Plamen nesnesitelné hanby mne spaloval na popel: „Opustil jsem ho, protože jsem ho nepotřeboval, a pohrdl jsem jím při mém chápání Prvotního Bytí.“ Modlil jsem se vleže s tváří na zemi a neodvažoval se na něj pohlédnout. Nenáviděl jsem sám sebe.

Člověk odtržený od tradice se nedokáže sám vydat za Kristem, protože se mu otevírá příliš nadnesený pohled. Člověk se zdravým rozumem opouští představu, že tyto věci zvládne sám, a hledá důvěryhodné svědky, „zda se nenamáhá nadarmo“. Svědky je samozřejmě třeba vybírat jak mezi těmi, kteří následovali Krista v dávných dobách, tak mezi současníky stejné víry. Nebudu se přece na to, zda správně chápou Pánova přikázání, ptát buddhisty či muslima. Uchýlil jsem se k četbě Nového zákona, k duchovním, k profesorům teologie, ke spisům apoštolských Otců a velkých asketů a nezapomínal ani na díla z nedávné minulosti a na práce svých současníků, ačkoli ty poslední mi tehdy jen zřídka pomohly. Ale to, co jsem skutečně potřeboval, byla díla asketů. U nich jsem nacházel nejen inspirované průvodce na cestě, kterou jsem si vybral, ale i řadu podivuhodných výkladů vnitřních duchovních událostí, které jsem už znal. Na jedné straně jsem se upevňoval v poznání duchovního světa, zatímco na druhé straně jsem podstupoval těžký boj s vlastní ješitností. Stávalo se, že když jsem v jejich spisech našel shodu s vlastní zkušeností, zalil mne příval uspokojení, který jako odporné bahno obalil mé srdce. Pak ode mne zření nebeského světla odstoupilo, někdy i na dlouho, a já proto upadal do hlubokého smutku. Svou situaci jsem považoval

za beznadějnou. Nemohu být soběstačný, ale sotva jsem začal chápat, co mi sesílá Boží pravice, má „levice“ všechno hned ničila. „Jsem nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí“ z této smrti? Občas se stávalo, že jsem se modlil a utápěl v kajících slzách, ale sotva se někde poblíž, ještě ve vzduchu, objevila ješitná myšlenka, vstával jsem ze země okradený - bez slz, se zpusťšenou duší a zdravým tělem, ale duchovní život byl ten tam. Když se tato katastrofa opakovala po několikáté, dostával jsem strach při sebemenším přiblížení nepřítelů a rozmnožoval pak slzy pokání: „Pane, přišli nepřátelé, zachraň mě!“ Tehdy jsem pochopil, proč Otcové neměli rádi chválu. Ani ti dokonalí před ní neunikli nějaké újmě v Boží lásce.

„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ Tato Kristova slova jsou základem celoživotního úsilí, jež vede ke spáse chápané jako zbožštění.

„Prosím Tě, Kriste, Otče i Duchu, stejně bezpočátečné hypostatické Slovo, daruj mi nyní slovo, které by alespoň částečně vyjádřilo, jakým skrytým tajemstvím nás učíš, když se od nás prozřetelně vzdaluješ. Neboť ty jediný jsi náš Učitel a Mistr. Ty jsi světlo, ty jsi moudrost, ty jsi jediná cesta k Otci.“

Když jsme bezprostředně konfrontováni s nevýslovnou velikostí Boží lásky, která nám byla zjevena vtěleným Otcovým Slovem, procházíme ve snaze kráčet v jeho stopách nejprve těžkou zkouškou stále většího objevování vlastní nicotnosti. Tento proces je hořký a zároveň podivuhodný, ale jeho hluboký smysl se nám odhaluje až na konci cesty.

V Kristu se setkáváme s Absolutním Bytím a jen díky jeho moci dokážeme překonat vše, co v nás není schopno přijmout věčnost a co je v rozporu s jeho láskou. Cítíme smutek, když se musíme na každém kroku přesvědčovat o vlastní bezmocnosti, a naše mysl je příliš těsná, aby pochopila jeho svaté příkazy. Ale v bolestném směřování k němu začínáme spatřovat inspirující volání, které přichází od bezpočátečného Božství. I když to dosud není z vroucí lásky, milujeme ho. Kristus je obdivuhodný a tato láska je silnější než smrt. Ať už je dodržování jeho slova jakkoli těžké, nemůžeme se vyhnout cíli, který před námi stojí: stát se navěky příbytkem jeho světla. Tak se v bolesti celé naší bytosti utápíme v moři slz dokonalého pokání. Ze zkušenosti víme, že neexistuje jiný způsob jak se zbavit jedovaté vášně pýchy, kterou jsme zdědili při pádu. V tomto pokání se otevíráme působení Ducha Svatého, a to působení mocnému, jež nám dává předem zakusit věčné spojení s Bohem.

Přechod z porušitelnosti, kterou jsme zdědili po Adamovi, do míst Kristova nepomíjejícího světla představuje událost důležitější než cokoli jiného na zemi. Znamením toho, že jsme se přiblížili k tomuto velkému tajemství, je svatá nenávist k sobě samému. Stojí psáno: Nic nečistého nevejde do království Beránka Božího. Přísně a nelitostně se zkoušíme a odsuzujeme do pekla, jako nehodní Boha. Jen tak překonáváme sklon omlouvat naše slabosti a snadno si odpouštět své viny, zejména když k nim docházelo jen v mysli. Hrajeme o mnoho a sázíme celou svou existenci, protože vítězství znamená nesmrtelnost vbezpočátečním světle. „Království nebeské trpí násilí a násilníci je uchvacují.“

Kristovo učení pochází od „Otce světla“, je mu vlastní Božská dokonalost, ale náleží do jiné roviny existence. Nikdo z lidí nemůže vlastními silami uvést svůj život do souladu s evangeliem. Ať se namáháme jakkoli, přikázání ve své dokonalosti zůstává nedosažitelné. Možná se k tomuto Ohni někdy přiblížíme, ale nedokážeme v něm vydržet dlouho. Totéž platí pro zkušenost bezvášnivosti. Může být dána asketovi, ale není trvalá a podléhá proměnám v závislosti na prostředí a způsobu služby lidem.

Na této zemi nedosahujeme absolutní dokonalosti, ale je pro nás nebezpečné i spokojit se s již dosaženým. Lidé, kteří nevěří v Boha, neznají opuštěnost Bohem. Tento žal zažívají jen ti, kdo poznali Boží dobrotu a všemožně se snaží přebývat v něm a s ním. Oč větší radost ze společenství s Bohem člověk zakusil, tím více trpí při odloučení. Nejzazší hranici opuštěnosti, kam se kdo dostal, známe z evangelia a vidíme ji u Pána: po modlitbě v Getsemanech provázené krvavým potem, při níž vše odevzdal Otcí, na kříži „zvolal mocným hlasem ... „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ ... znovu vykřikl mocným hlasem a skončil“. Tato totální kenose „člověka Krista Ježíše“ se proměnila ve stejně dokonalé zbožštění naší přirozenosti, kterou Kristus přijal v aktu vtělení. Také jemu, už jako „člověku“, bylo dáno jméno, které převyšuje každé jméno, a to nejen v tomto věku, ale i ve věku budoucím.

Křesťan se však musí nějak přiblížit tomuto stavu, aby dokázal přijmout spásu, která odpovídá hloubce jeho vlastní kenose. Boží láska je taková: ve věčnosti je jí vlastní nikdy neustupující mezní vypětí Bytí při úplném odvrácení se od sebe. Je pokorná a Božské pokoře je vlastní otevřenost vůči všem, kteří k ní přicházejí. V království Boha Otce se nikdo sobecky neuzavírá do sebe. Svatá láska přenáší všechnu svou pozornost na milované a v pokoře objímá celý Božský i stvořený svět. Jejím obsahem se tak stává

celé bytí. V této velkoleposti lásky spočívá její nevyčísitelné bohatství a nevýslovná blaženost.

Ubohost a pekelná temnota jsou údělem těch, kdo se samolibě uzavírají do sebe. Krajní mez pyšného uzavření do sebe se projevuje jako nenávisť k Bohu.

Boží lásku získáváme po dlouhé zkušenosti sebeodříkání. Tato láska se nám zjevuje v krátkých okamžicích navštívení shůry po nichž nevyhnutelně následují celé dny a roky opuštěnosti Bohem. Duši, kterou Bůh opustil, jímá strach. Nemůžeme totiž vědět, proč se to děje. Cítíme, že nám hrozí nebezpečí, protože tato láska, která se nám zjevila ve světle, odchází a skrývá se, podobně jako zapadající slunce ... a pak přichází temná noc. Takto se učíme následovat Krista, který sestupuje do pekel, a učíme se jít za ním, „kamkoli jde“.

Každý člověk, který skutečně hledá spásu, musí nutně prodělat zkušenost opuštěnosti Bohem, což může být někdy tak intenzivní, že i krátké okamžiky nám připadají jako nadčasové. Tyto mezní stavy nejsou sice na asketu sesílány často, ale mírná forma této zkoušky nás může provázet celá dlouhá léta, a to ve druhé etapě křesťanova duchovního života, tj. v době, kdy prozíratelně snáší oslabení, ba dokonce i vzdálení někdejší milosti. V tomto nevyhnutelném oslabení spočívá hluboký smysl - umožnit člověku, aby projevil svou svobodu a věrnost Bohu.

Ale jak si nezoufat, když ani jedna z modliteb nedospěje k sluchu Nejvyššího? Ať už je člověk jakkoli utvrzen mnoha předchozími lety společenství s tím, který jediný je Jsoucí, stav opuštěnosti Bohem, kterého již miluje, staví našeho ducha do těžkých rozpaků: Co se se mnou tehdy dělo? Může se Bůh, jak jsem ho poznal, skutečně tak vzdálit, že se ho nedotkne ani jediný výkřik mé zraněné duše? ... Takové myšlenky rmoutí a otřásají mysl. Konečná odpověď však nemůže přijít hned.

Když mi má osobní zkušenost umožnila poznat, že podstata Kristových přikázání je projekcí Božského života do našich dimenzí, pochopil jsem Pánova slova: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Stávalo se,

že v těžkých dobách, kdy selhávaly veškeré mé snahy uvést své životní projevy do souladu s učením evangelia, jsem se modlil takto: „Přijď a ty sám ve mně čiš svou vůli, neboť mé úzké srdce neobsáhne tvá přikázání a má tělesná mysl není schopna pochopit jejich obsah... Nebudeš-li chtít přebývat v mém nitru, pak se nevyhnutelně propadnu do temnot... Víím, že tě nelze přinutit násilím, ale prosím tě, vejdi do mého domu s mocí, celého mne

přerod' a proměň pekelnou temnotu mé pýchy ve svou pokornou lásku. Svým světlem proměň mou zvrácenou přirozenost, aby ve mně nezůstala žádná vášeň, která by mohla zabránit, abyste ty a tvůj Otec přišli ke mně. Učiň si ze mne příbytek svatého života, který jsi mi dovolil zčásti spatřit... Ach, Pane, prosím tě, nezbavuj mne tohoto znamení své dobroty.“

V takové modlitbě jsem často trávil celé dlouhé hodiny.

Věrná duše později pochopí, že si ji vyvolil dobrý Otec, a pochopí to zvláště skrze seslané mučivé zkoušky. Bez nich by nikdo nepronikl do hlubin Božího záměru s námi a nepoznal by lásku, o níž hovořil Kristus. V hodinách opuštěnosti Bohem zjišťujeme, že vše, co jsme dělali dříve, ani v nejmenším nestačí ke spáse a že nám požehnaná věčnost dosud nepatří. Prvním příznakem našeho přiblížení k plnosti lásky, kterou nám Bůh přikázal, je velká nespokojenost se sebou, prožívaná jako averze vůči sobě, při níž překonáváme strašnou hranici vlastní sebestřednosti. V modlitbě, která je zrozena nenávisť k sobě, se v našem nitru odhaluje nové, již nadzemské bytí a my hledíme na Boží velikost.

Křesťanská dokonalost převyšuje tu lidskou, protože je Božská. Pán nám ji zjevil ve svém vtělení. Nikdo tento svět neopustil, aniž by dospěl k míře jemu rovné. Lidem však bylo dáno jisté přiblížení, i když jen nemnohým, jejichž učení a příklad nás podněcují k úsilí o získání Kristovy pokory a lásky. Nebeský oheň, který prostupuje životem církve a jejími svátostmi, po celé věky udržuje víru v evangelium, které „není lidské ... a nepochází od člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista“.

Mnozí budou spaseni a zakusí oceán Kristovy lásky, ale existují jen nemnozí, kteří nikoli beze strachu přijali tento plamen ještě v pozemském těle. Vzpomínám si, jak mně ubohému blažený starc Silván ve své laskavosti jednou řekl, že plnost milosti nemůže naše pozemská přirozenost vydržet a že v síle tohoto zjevení Boha v jeho věčné slávě lze setrvat jen na kratičký okamžik, a ani to není možné jinak, než jsou-li naše tělo a duše posíleny milostí Svatého Ducha... Je snazší nést holýma rukama rozpálené uhlíky třeba sto metrů, než udržet si tuto milost a zůstat naživu. (Přesně tlumočím smysl, ale svými slovy.)

Ti, kdo dosáhli tohoto poznání, je předávají mnoha věřícím, takže se díky nim po celé věky udržuje tradice živého působení ducha života.

Krista „znají“ jen ti, jejichž vnitřní život se podobá jeho pozemskému životu. Podle slov apoštola Pavla máme mít stejné

pocity a stejné chápání, které vidíme u Krista Ježíše, který - ač je přirozeností Bůh - se ponížil, přijal naši podobu služebníka a pokořil se až k smrti na kříži. On je „kámen“, který zavrhlí vládcové tohoto světa, ale ve skutečnosti spočívá v základech všeho jsoucího. Jen tehdy, když se lidského srdce dotkne oheň, který Kristus vrhl na zemi, dostává člověk sílu následovat ho do Getseman a na Golgotu. Jedná se samozřejmě o následování duchem a v hlubokém utrpení. Jen takové poznání Pána, „který sestoupil z nebe“ na zem a pak do pekel, umožňuje částečně zakusit vzkříšení již zde.

Po této cestě, kterou nelze popsat slovy, se ubírají křesťané do nedozírných dálek, jež se před nimi otevírají. Je jim dáno zakusit temné propasti i radostné nahlížení do světla království. Toto království je sice přítomné všude, ale vstup do něj závisí jen na Bohu, protože samo o sobě není ničím „objektivně“ jsoucím. Jen on sám má moc nás do sebe přijmout nebo, což je totéž, vstoupit do nás svým věčným přebýváním. Pak jsme my v něm a on v nás a jeho život se natrvalo stává našim životem. /pokr.Sofronij Sacharov, Vidět Boha, jak je)

+++

SLYŠÍM V DUŠI

KDYŽ SLUNCE ZPÍVALO, TYS NA SVŮJ NÁSTROJ NESÁH',
 JEN POD MÝM BODNUTÍM KREV TRYSKLA TÓNŮ TVÝCH;
 TVÁ RUKA V KŘEČÍCH JEN ZAHŘMĚLA NA KLÁVESÁCH
 JAK V NOCI ÚZKOSTI NA DVEŘE UMDLENÝCH.
 KLAM VONNÝ DOLIBKŮ TI Z JARNÍCH RŮŽÍ NEVÁL,
 JEN PTÁKŮ JIŽNÍ TAH A IRONICKÝ LET;
 KDYŽ OBLAK ÚRODNÝ NAD KRAJINOU SE SLÉVAL,
 SVOU DLAŇ JSEM NASTAVIL A TVŮJ JSEM PŘIKRYL KVĚT.
 PŘED ZRAKEM DUŠE TVÉ JSEM UTKAL ZÁVOJ ŽITÍ,
 SVIT ZÁŘE TAJEMNÉ JAK ROSA PRÝŠTÍ V NĚM,
 KDYŽ ŽÍZNÍ PRAHL JSI, TVÝM SNŮM JEN DAL JSEM PÍTI,
 VŠAK JEJICH ŽÁDOSTÍ TVÉ RETY SPÁLIL JSEM.
 KDYŽ SLUNCE ZPÍVALO, TYS NA SVŮJ NÁSTROJ NESÁH',
 MÉ BARVY ROZLOŽIL'S JEN PRISMEM SLZÍ SVÝCH;
 TVÁ RUKA V KŘEČÍCH JEN ZAHŘMĚLA NA KLÁVESÁCH
 JAK V NOCI ÚZKOSTI NA DVEŘE UMDLENÝCH.
 A ZPUPNÝ ROJ TVÝCH VČEL, JENŽ Z MÉHO ULÉT' ÚLE,
 ZE STROMU DUTÉHO JSEM KOUŘEM VYHNAL ZPĚT;

TVÉ DNI JSEM UVĚZNIL A SUGESCI SVÉ VŮLE
TVÝCH PÍSNÍ ZAHOŘKL JSEM MÍZU, DECH A KVĚT.

Otokar Březina

+++

BUDOUCNOST KNĚŽSTVÍ

Robert kard. Sarah píše, že svatý farář z Ars vždy chápal své kněžství jako skryté v modlitbě a ztracené v Bohu. Byl jako most, který lidi převádí k Bohu. Pro Jana Maria Vianneye je kněz svědkem vertikální dimenze života. Navazuje spojení s Bohem a neúnavně opakuje Jeho poselství, aby ho ve velkém hluku světa bylo slyšet. Kněz má božskou moc, která spočívá v tom, že Boha a Jeho Slovo přiměje sestupovat mezi lidi. Říkal: „Kněz je člověk, který zaujímá místo Boží, člověk obdařený od Boha vši potřebnou mocí.“

Každé ráno, dřív než se kněz začne věnovat jakékoli apoštolské činnosti, musí vstoupit do tajemství Eucharistie. Malá hostie, která drží celý svět a celé dějiny lidstva, musí být středem naší existence, životem našeho života. My všichni se jako kněží musíme stávat touto bílou hostií, dát se „přepodstatnit“ a své rysy připodobnit rysům samotného Krista.

Opomíjíme kazatelskou službu a zdá se mi, že se jednou budeme zodpovídat za to, že si necháváme říkat biskupové, ačkoli jimi jsme jen podle jména, a ne doopravdy. Neboť ti, kdo nám byli svěření, opouštějí Boha, a my mlčíme. Vězí v ničemnostech, a my jim cestu k nápravě neukazujeme. [...] Ale jak bychom mohli napravovat životy druhých, když zanedbáváme svůj vlastní? Upnuli jsme se k světským starostem a ztrácíme vnitřní citlivost tím víc, čím horlivějšími se jevíme ve vnějších věcech.“

Není třeba se bát nedostatku kněží, spíše je třeba toužit po tom, aby přicházeli dobří a svatí kněží, muži Boží a muži modlitby. To nejhorší naopak tkví v chování nevěrných, stále neklidných kněží, protože takoví svůj čas nikdy netráví s Bohem v modlitbě. Svatý Jan od Kříže nás napomíná, abychom stále zůstávali před Bohem v modlitbě a v adoraci, a tak se chránili před aktivismem, obzvlášť před aktivismem ideologickým, který netvoří nic trvalého, co by nás mohlo pozdvihnout k Bohu. Ve své Duchovní písni napsal: „Ať si tedy zde uvědomí ti, kdo jsou velmi činní a chtějí se omezit na svět se svými kázáními a vnějšími skutky, že mnohem větší prospěch by přinesli církvi a mnohem víc by se zalíbili Bohu, - a to pomíjíme dobrý příklad, který by tak sami dali - , kdyby aspoň

polovinu onoho času strávili v prodlévání s Bohem na modlitbě, byť by nedospěli tak vysoko jako tato. Jistě, tehdy by udělali víc a s menší námahou jediným dílem než tisícem, neboť by si to zasloužili svou modlitbou a získali by v ní k tomu duchovní síly; protože jinak je všechno jen bušení kladivem a udělá se jen o trochu více než nic, a někdy nic, a někdy se dokonce natropí škoda.“

Hrají v Církvi významnou roli ideologické překážky a zdroje rozdělení? Svět nezachraňují ideologie, ale svatí a velké světlo jejich dobroty. Ideologie lidi ohlupují, drtí a ničí, protože nejsou vnitřně zaměřeny na jejich dobro. Ideologie je svou podstatou odtržená od reality a je nezbytně zdrojem rozdělení, poněvadž si podporu lidí, kteří jsou vždy zakotveni v realitě, nemůže získat natrvalo, v dobrém i zlém.

Po 2. vatikánském koncilu někteří lidé chtěli za každou cenu dávat práci otců koncilu politický smysl. To byl vážný omyl. Tento jev však bohužel nebyl ničím novým. Během staletí musela Církev vždy čelit ideologiím - samy hereze měly ideologickou podstatu. Boj mezi světlem a tmou, konflikt mezi Církví a jejím chápáním člověka a světa na jedné straně a tupými politickými módami na straně druhé, je tu stále.

Církev se bude vždy muset stavět proti ideologickým lžím. Dnes musí čelit ideologii GENDERU, kterou Jan Pavel II. neváhal nazvat „novou ideologií zla“. GENDER, plod úvah amerických strukturalistů, je mimochodem deformovaným dítkem marxistického myšlení. Ve své poslední knize Paměť a identita Jan Pavel II. napsal: „Myslím například na silné naléhání Evropského parlamentu, aby spojení homosexuálů bylo uznáno jako alternativní forma rodiny, jíž by příslušelo také právo na adoptování dětí. Je dovoleno, ba je nutné si klást otázku, zda tady opět nepůsobí nová ideologie zla, možná ještě záluďnější a skrytější, která se pokouší využívat proti člověku a proti rodině dokonce i lidských práv.“

Genderová ideologie šíří hrubou lež, neboť popírá skutečnost, že člověk existuje jako muž nebo jako žena. Agresivně ji prosazují lobbistické skupiny a feministická hnutí. Rychle se mění v boj proti společenskému řádu a jeho hodnotám. Její cíle se nezastavují jen u destrukce jednotlivce; jejím zájmem je především zničení společenského řádu. Jde o zasévání neklidu v oblasti legitimacy společenských norem, a zpochybňování normality heterosexuality. Gender potřebuje zničit křesťanskou civilizaci a vybudovat nový svět.

„Oba papežové (Jan Pavel II. a Benedikt XVI), kteří si uvědomovali hloubku krize postmoderní civilizace, proto vyzývají katolíky k sokratovské smělosti. Sókratés skutečně celý život hledal pravdu. Bez ustání s lidmi rozprávěl o jejich obyčejích, aby v nich probudil touhu po pravdě a dobru. Vždy se však bez váhání podřizoval síle rozumu. Je třeba znovu číst dialog s Kritónem, jež vedl několik hodin před svou smrtí, abychom důvody jeho smrti pochopili. Zemřel proto, aby zůstal až do konce důsledně věrný tomu, co přijal jako božské povolání, a odmítl ustoupit athénským občanům i svému příteli z dětství, který ho prosil, aby uprchl. Sókratés si vůbec nelibuje v sofistickém užívání rozumu, ale je svědkem jeho životadárné svěžesti. (Robert kard.Sarah, Bůh nebo nic)

+++

VŮLE

STÁLE PROSIL: ZAVŘETE TY DVEŘE,
JE PRŮVAN, HORKO, POŘÁD TO JEN BOUCHÁ!
CHODILI SEM TAM, ON DOCHÁZEL SEM TAM V NEDŮVĚŘE,
ŽE JEHO ÚPĚNLIVOST NIKDO NEPOSLOUCHÁ.

MARTYRIEM SE MU STÁVALY TY DVEŘE.
OTEVŘI, ZAVŘI, ZNĚLA JEHO ZOUFALÁ VĚTA.
OTEVŘI, ZAVŘI! — NIKDO NEOTEVŘEL
MU KLIDNÉ DVEŘE DO KLIDNÉHO SVĚTA.

DO PODKROVÍ SE PŘED SVÝM STIHOVÁNÍM SCHOVAL —
ZÁHY SE TAM KDOSI PŘÍSTĚHOVAL
A — DORAĎTE MU, JAK Z TOHO TRÁPENÍ SE DOSTANE!

JAK? VÍC V NĚM TO HARAŠÍ A BOUCHÁ.
KDYŽ SE DO POŘÁDKU DÁ,
MÍRNĚJŠÍ BUDE MNOHÁ NESHODA
A BOUCHÁNÍ PŘESTANE.

Klement Bochořák

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP
NEBEZPEČNÉ HRAČKY /pokr./

Přechod velkoměstem ve stínu hákového kříže zanechává nervovou soustavu v poněkud pochroumaném stavu. Stane-li se kdokoli nenadále účastníkem událostí zločinného typu, jeho reakce

bude ovlivněna okolnostmi, především pak tím, do jaké míry jsou jeho osobní zájmy oním zločinem poškozeny. Zajisté se to dotkne každého, vidí-li někde v odlehlé uličce, jak jeho spoluobčan utržil ránu ponožkou naplněnou mokřým pískem.

Nikdy předtím neviděl Patrik ani Rozárek proletariát skutečně rozparádný a dlužno po pravdě říci, že to v nich budilo hrůzu. Jeden si v tu chvíli dovede představit, jaké to muselo být za Francouzské revoluce, kdy normální člověk nevěděl dne ani hodinu, kdy mu zazvoní hrana. Z každé strany se naráz ozývá rámus.

Nejenom tam, ale i na nejvyšších místech, jako na pražském hradě je všechno vzhůru nohama. Nad hradem plápolá nacistická vlajka se zalomeným křížem. Světla planou, lidské hlasy se překřikují a kolem postávají hlídky s německou helmou na místě hlavy. Starodávné sídlo, obývané nyní prezidentem Emilem Háchou, je v pohybu jako kasárna večer před odjezdem pluku do pole. Dupot vojenských půllitrů a řev nacistických odrhovaček proniká tlustými kamennými zdmi a plní každé zákoutí honosného příbytku. Rozčiluje to i sekretáře Schwarzenberga, který v knihovně dává do pořádku papíry tak, že při každém přidupnutí vojenských půllitrů projede cukatura jeho buldočím obličejem.

A Patrik? Vyvaluje tenisákové oči a vlasy jako by mu hřebíkovitě vstávaly na hlavě, ale přesto dál pohybuje ústy v rytmu růžence, nicméně je znát, že poněkud omámeně -

Dunivé kroky otřásají náměstím a vzduch je skoro rozervaný pochodovým zpěvem, pokud se tento ryk dá vůbec nazývat zpěvem:

*Die Fahne hoch! Die Reihen fest geschlossen!
SA marschirt mit ruhig festem Schritt.
Kameraden, die Rotfront und Reaktion erschossen,
Marschieren im Geist in unseren Reihen mit.
Die Straße frei den braunen Batallionen.
Die Straße frei dem Sturmabteilungsmann!
Es schaun aufs Hakenkreuz voll Hoffnung schon Millionen.
Der Tag für Freiheit und für Brot bricht an!*

Je vůbec někde v tom galmatyáši něco, co zůstává postaru? Leda tak zakouřený vzduch na krájení v hostinci U dvou koček. V tom vzduchu je možná zakopaný pes, protože jedině v takové hospodsky dusivé atmosféře hříchu se líhne tahle prožlutá nacistická přiboudlina.

V ovzduší výčepní místnosti hostince je něco, co vždycky působí na zraněné city přímo magicky. Inhalace pivem nakyslého, kouřem

zahnědlého vzduchu působí na zraněné city ušlápnutého pořouchlíka jako útlumový program. Odněkud zde vykukuje takový pihovatý skrček, kterého jako batole patrně nechali spadnout na hlavu, a který ta léta svého života, která ho měla zformovat, zřejmě strávil četbou mayovek, předvádějících blondátního árijce, jak svou železnou pěstí a osvědčenou henryovkou vnáší spravedlivý řád mezi barbary v celém světě. Právě zde záhy ztrácí hradní pán pocit, který se mu vtírá s tvrdošijností obsedantní deriliosy, pocit, že je odpad, který kočka vydolovala z popelnice, prohlédla a s potřesením hlavy odvrhla jako krmivo zcela nevhodné pro kočičí jídelníček. V okamžiku se jeho tělo mění v křehkou nádobu plnou klokotajících a nespoutanou veselostí bublajících červených krvinek. Zakouší neodolatelné, elektrizující nutkání vyskočit křepce na hospodský stůl a počínat si rozpustile jako odbarvená *pracovnice* nočního šantánu, třebaže není pod penzijním pojištěním. Hbitě vyskakuje a začne se svým projevem.

Ostatní pivní stammgasti se mu snaží o sto šest dokázat, že v něm nacházejí nejen duši a jádro národa, ale také mistra hlubokomyslných úvah. Očima mu visí na rtech, ba skoro mu tahají každé slovo z úst. Jednomyslně ho volí rozhodčím ve všech sporech. Sotva ujistí jednoho, že nebude-li přšet, nezmokne, potom už každý výrok, který pronáší, přijímají se souhlasným mručením.

Nato vyráží také samozvaný povýšenec nepatrné zachrochtání. Někdo by snad raději řekl, že jde o úsměv, neboť jeho obličej připomíná intelektuálně velmi ušlechtilý výraz prasklého pecnu. Není to však radostný smích, k jehož oslavě složil Izák Dunajevský skladbu Veselý vítr. Je to strohé zachechtání - úsečné jako turecký kinžal, zlověstné, že při něm jemu samému tuhne krev v žilách a naskakuje husí kůže v předtuše bezejmenného strachu.

Pak několikrát naprázdno polkne a nasadí výraz přežvýkavce s nápadně vyšínutou peristaltickou činností. Načež se z nějakého neodolatelného nutkání zvedne a zamíří do zadní části lokálu, kde úřadují hosté docela beze svědků. V krátké chvíli, která se mu však zdá skoro věčná, tam shledává k svému úleku záhadný obličej. Vyhlíží pohledem leklé ryby se skelnýma očima. Z vodnatelné hlavy na něho vyčítavě hledí dvě očiska tenisákovitě velká a hrozí vypadnutím z důlků. Oči, které vidí, mu od té doby už nedají spát. V tu chvíli ho však přimrazují k zemi jako by to byly oči hadí.

Po návratu mezi ostatní se nadouvá jako upoutaná vzducholod'. Předchází ho aureola autority, jako Izraelity na poušti předcházel

ohnivý sloup. Když se k ostatním blíží, tedy už dávno předtím, než se k vám přiblíží na dosah jejich smyslů, mají mnozí dojem, že je zasáhl a omráčil parní buchar.

Kde se však bere ta náhlá impozantnost? – Nejspíš se neparuje. To dělají všechny tyhle zhýčkané hvězdičky a miláckové obecenstva. Jenže každý v tom davu, který jim poklonkuje a podlézá, má na tom všem svůj podíl, když je zahrnuje strojenými lichotkami a slepým obdivem.

Doposud se povýšenec tváří jako sopka těsně před erupcí. Úplný sud s prachem, k němuž zápalná šňůra právě dohořívá. Zatím zůstával nehybně sedět a zíral před sebe s omračujícím děsem člověka, který provrtal hráz a sleduje, jak tou dírou crčí voda, a ví, že už je pozdě ji zastavit. Pro hluk, jaký je v hospodě tohoto druhu obvyklý, však toto jeho gesto nikdo nezaregistruje.

Podle všeho se v něm zahnízdíuje setrvalá beznaděj, jež podhryzává i kořeny jeho chování. Stále více se podobá zajíci, který se v úprku před liškou nezmůže k načerpání nové odvahy z úvahy, že doposud je vše v pořádku, a vzpíná přední pracky v zoufalém gestu, jako by kladl nezodpovězenou otázku, jaký prospěch mu kyne z úniku před nevyhnutelným.

Antičtí tragédové uznávali pravidlo, že každá zápletka, která by mohla vzbudit lítost a hrůzu obecenstva v neúnosné míře, se směla odehrávat jen za scénou. Zkrátka takovou scénu vypouštěli ze scénáře. Jenže moderní obecenstvo, cloumané světovými válkami a důkladně vyprané a vymáchané ve velkých prádelnách mozků, užívajících bezostyšně všechny sdělovací prostředky, je otrlejší než starořecké, takže kvůli nim zůstává taková zápletka ve scénářích zachována.

Je s podivem, že kdykoli nás postihne velká tragédie, tedy při zpětném ohlédnutí se nám jeví poměrně nepatrné začátky neštěstí, a že si vzpomínáme, jak nás napadlo, že na nás Bůh vykonal své nejhorší dopuštění.

Povýšenec se nadouvá jako balón částečně naplněný vzduchem a obličej se mu tak strašlivě krotí a oči mu tak příšerně lezou z důlků, že každý zkušený lékař by usuzoval na záchvat mozkové mrtvice v několika nejbližších minutách.

Nějakým zázrakem však k té pohromě - jestli se to ovšem dá označit jako pohroma - nedochází. Postižený má sice nějaký čas potíže s hlasivkami, takže se nezmůže na nic jiného než na hrdelní skřehotání, ale pak se s vypětím všech sil ovládá a vyluzuje ze sebe:

Hmmrrrr!

Dobry. Vždycky dobrý, že jo? - Houká na něj souhlasně jeden z nejbližších pivních skautů.

Když je takto znovu ujištěn, že je tomu tak, usazuje se v něm děsivý klid, takový, jaký se rozhostí na povrchu sopky těsně před tím, než ta láva vyrazí ven a začne tropit neplechu místnímu obyvatelstvu.

Oči se mu nebezpečně blýskají. Promlouvá hlasem, jehož tón by si král Lear, kdyby zde byl, zapamatoval pro osobní použití.

Hmmrrrr !

Kdo trochu zná povýšence, snadno prohlédne jeho prostou psychiku. Má prostoduchou, zcela přímočarou mysl, schopnou držet se v jednom okamžiku vždy jen jediné myšlenky, což činí s prostoduchou urputností. Jakékoli argumenty ho nemohou zviklat. Racionální úvaha nedostane příležitost proniknout do jeho kamenné lebky. Ten pozoruhodný exponát představuje osoba poněkud menšího vzrůstu. Zkrátka platí, že se nad nikým doslova netyčí ani jinak okázale nevyniká. Ale jako by náhradou za ten nedostatek malého, nedotočeného piva je zde velká pěna.

A co tedy podniknout?

Nechápavě pohodí hlavou a dodává: Nicméně jsem připraven stvořit nový svět! Novou tisíciletou říši!!

Povyk, který se vzápětí rozpoutává v hostinci, připomíná vytí vlčí smečky, kterou kdosi připravil o kořist, nebo řev římských občanů, shromážděných v amfiteátru, kteří se právě dozvěděli, že zásilka hladových lvů se cestou do arény rozutekla.

Každý takový výtečník nutně potřebuje sprostě vynadat někomu jinému ze sousedství. Jenže štiplavý vzduch je hustší, zaprášenější, temnější, takže rozčilený řvoun prostě nedořve do sousední ulice, i kdyby přitom vyplivl mandle. A už přichází k uplatnění jeden z nejpřednějších berlínských podvodníků, všiváků a příživníků. Parazit a podlá havěť, nikdy si nevydělal práci ani fenig a dosud žije z toho, co si vypůjčí, a samozřejmě nikdy nevrátí. Svědomí má citlivé skoro jako cirkula.

HALT! – Zařve hlasem honáka, svolávajícího dobytek na pastvu. Nu a teď přichází čas pro jeho kumpány. Jsou v uzlovém bodě mezi vlastním a cizím prostředím a přeštekávají dál své ACHTUNG! a HALT!. Nejde však o jednosměrné vysílání, takže předávaný řev bloudí éterem a v případě opravdu zemitéch nadávek vyvolává odezvu v okolí. Zástupy, pochodující v těsném šiku ať už jako SA nebo SS, většinou nevynikají v umění konverzace. Vyrážejí kupředu, zpátky ni krok, s hlavou zapadlou v přílbě. V tomto zabejčilém stavu se vyjadřují spíše jen

jednoslabičně, takže cedí úsečná sdělení koutkem ústní trouby, ale mají za to, že je to lepší než nic. (Pokr.z knihy T.J.Bahounek OP, Královská jízda – Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

Ó LIDSKÝ ŽIVOTE

Ó LIDSKÝ ŽIVOTE, STŘECHÝLE NAD PROPASTÍ,
V KUSADLECH KOBYLEK SVÍRÁ TĚ STRMÝ PÁD,
FONTÁNO PLAMENŮ, AZURU TOUŽÍŠ VLÁSTI,
SVĚTA ZVON ZNOVU ZNÁŠ PODVEČER ROZHOUPAT.

PŘIROSTLÝ K CESTÁM SVÝM,
K SVALNATÉ POVINNOSTI,
KOŘÁNÍM BOROVIC ZAPŘENÝ DO SVÝCH LET,
NAD STRŽÍ MARNOSTI NEBES HLAS V SOBĚ HOSTÍ,
KAMENEM VĚČNA CHCE V SVĚTLO BÝT ROZEMLĚT,
V SVĚTLO, V ZPĚV ZARDĚLÝ,
JEJŽ ČISTÉ ŇADRO VZBOUZÍ,
RUBÁŠE ROZKOŠÍ JAK TMA SE SESMEKNOU,
ÚDIVEM V ZAHRADÁCH ZTAJÍ DECH DNOVÉ DLOUZÍ,
NEPOHNOU VĚTRNOU PERUTÍ ŠELESTNOU.
ZE CHRŤÁNU BOUŘÍ AŽ HUKOT SE V TICHU SLINE,
U JÍCNU HADOVA TŘEZALKA ZAVONÍ,
ZE SMUTKU TĚŽKÉHO RADOSTNÁ MELODIE
JAK PESTÍK Z KALICHA K SLUNCI SE VYKLONÍ.

ORUŽÍ VÍTEZNÉ OBLEKLA DUŠE MOJE,
ŘEMENÍM VĚRNOSTI ZTUŽILA BEDRA MDLÁ:
HRDINO POHÁDEK, PŘICHYSTEJ PRO DNES VOJE,
VYSTUPTĚ NAHORU, VESELÍ PROPADLÁ!

NA ÚSTA SMRTELNÁ ZLATO SLOV ZVOLNA ROSTE,
NA VÁZE JAZYKA PŘIBÝVÁ OHEŇ TVŮJ;
ZNÍTÍ AŽ SMÍ DO NOCI, A S NÍM I SRDCE PROSTÉ
MILOSTÍ SOUZNĚNÍ, Ó BOŽE, ROZPALUJ!

Ó LIDSKÝ ŽIVOTE, STŘECHÝLE NAD PROPASTÍ,
V KUSADLECH KOBYLEK SVÍRÁ TĚ STRMÝ PÁD,
FONTÁNO PLAMENŮ, AZURU TOUŽÍŠ VLÁSTI,
SVĚTA ZVON ZNOVU ZNÁŠ PODVEČER ROZHOUPAT.

Jan Dokulil

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. V Brně, ič: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, bank.spoj.: 3221012105/6800 info@cormierop.cz